

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ZO VOS fakulta biomedicínského inženýrství ČVUT v Praze (FBMI ČVUT v Praze)**, se sídlem náměstí Sítná 3105, Kladno, zastoupená Českomoravskou konfederací odborových svazů, se sídlem nám. Winstona Churchilla 1800/2, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, **za účasti:** České vysoké učení technické v Praze, se sídlem Žikova 1903/4, Praha 6, zastoupené JUDr. Karlem Zuskou, advokátem se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti Českého vysokého učení technického v Praze jakožto osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016 – 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se s odkazem na čl. I. odst. 2 příkazu rektora ČVUT č. 10/2007, k poskytování informací podle z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, obrátil na děkana Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze s žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ze dne 8. 3. 2016. Uvedenou žádost se žalobce domáhal s odkazem na InfZ a na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz), sdělení následujících informací:

- 1) informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnanců Fakulty biomedicínského inženýrství zařazených do katedry přírodovědných oborů a tutéž informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016, a to ve struktuře podle článku 3, § 1 odst. 12 kolektivní smlouvy ČVUT na roky 2015 – 2017 (dále jen „kolektivní smlouva“), tj.:
 - celková suma vyplacených osobních příplatků,
 - průměrný osobní příplatek na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
 - minimální osobní příplatek,
 - medián osobního příplatku na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
 - celková suma vyplacených ročních odměn,
 - průměrná roční odměna na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
 - minimální roční odměna a
 - medián roční odměny na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %.
- 2) informaci o výši celkových vyplacených mzdových prostředků děkanovi fakulty a tajemníkovi fakulty v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

[2] Děkan fakulty žádost o informace rozhodnutím ze dne 6. 5. 2016, č. j. 312/16/17911/Trous, odmítl. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, které však rektor ČVUT rozhodnutím ze dne 17. 6. 2016, č. j. 595/16/17911/Trous, zamítl a rozhodnutí děkana potvrdil.

[3] Pokud jde o informace požadované v první části žádosti, ztotožnil se rektor se závěrem děkana, že tyto informace poskytuje fakulta pololetně prostřednictvím jejich zasílání vedoucím jednotlivých pracovišť, kteří s nimi potom zaměstnance vhodným způsobem seznamují. Informace o platech zaměstnanců budou tedy zveřejněny až v červenci roku 2016, a proto nebylo možné této části žádosti vyhovět. Z výše uvedeného podle rektora vyplývá, že v současné době povinný subjekt (ČVUT) tyto informace v požadované formě nemá a teprve je bude vytvářet sběrem, analýzou a zpracováním dat; následně budou zaslány vedoucím pracovišť, kteří s nimi seznámí jednotlivé zaměstnance. Uvedené informace se tak touto cestou dostanou k členům žalobce, kteří jsou zároveň zaměstnanci povinného subjektu, během několika týdnů.

[4] Ohledně druhé části žádosti se rektor rovněž ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, podle něhož sice obecně platí, že informace o výši mzdových prostředků vyplacených z veřejných rozpočtů v souladu s § 8b odst. 1 InfZ zpravidla lze zveřejnit, v posuzovaném případě by však poskytnutí požadovaných informací mohlo vést k nepřiměřenému zásahu do soukromí jejich subjektů. Vzhledem k tomu, že dochází ke kolizi dvou základních práv, je třeba provést test proporcionality. Zájem na ochraně osobních údajů zaměstnanců povinného subjektu nemůže prolomit zájem na veřejné kontrole vynakládání finančních prostředků. Poskytnutí informací lze odepřít rovněž v případě, že by žádost představovala zneužití práva; v tomto kontextu děkan konstatoval, že není zřejmé, jak by byly požadované informace využity, nelze se tedy vyvarovat případných nežádoucích důsledků plynoucích z jejich poskytnutí. Dle děkana hrají v posuzovaném případě zásadní roli odlišné zájmy žalobce, než je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Informace o mzdách konkrétních zaměstnanců jsou navíc

pokračování

informacemi vztahujícími se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, jejich poskytnutí je tedy na místě odmítnout rovněž s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Povinný subjekt navíc nedisponuje souhlasem s poskytnutím uvedených informací ve smyslu § 314 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v relevantním znění (dále jen „zákoník práce“). Rektor k této otázce dodal, že v případě střetu ústavně garantovaných práv nelze vždy upřednostnit právo na informace, musí zde existovat prostor pro správní uvážení. Je třeba zohlednit vztah žadatele k povinnému subjektu a k subjektům poskytovaných informací. Rektor konstatoval, že není přesvědčen o čistotě úmyslů žalobce, a je si jist, že veřejné prostředky na mzdy jsou vynakládány hospodárně. Zveřejnění požadovaných informací by mohlo mít fatální důsledky pro fungování veřejných vysokých škol. Žalobce dle rektora zneužívá své právo na informace ve sporech s povinným subjektem, k čemuž však InfZ sloužit nemá.

[5] Uvedené rozhodnutí rektora napadl žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 A 142/2016 – 24, postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému s odůvodněním, že v posuzované věci rozhodl v prvním stupni v souladu se zmiňovaným příkazem rektora ČVUT k poskytování informací podle InfZ v prvním stupni děkan FBMI ČVUT, místní příslušnost soudu se tedy v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. odvíjí od místa jeho sídla.

[6] Krajský soud výrokem I. shora uvedeného rozsudku zrušil žalobou napadená rozhodnutí rektora i děkana a v rozsahu, v němž žalobce žádal informace o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, věc vrátil původnímu žalovanému (ČVUT) k dalšímu řízení. Výrokem II. krajský soud uložil Českému vysokému učení technickému jakožto povinnému subjektu, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku poskytlo žalobci informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnancům FBMI ČVUT zařazených do katedry přírodovědných oborů a stejnou informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016 v žalobcem požadované struktuře, kterou krajský soud ve výroku specifikoval.

[7] Krajský soud nejprve shrnul průběh řízení, provedl krátký exkurs do problematiky práva na informace a následně uzavřel, že z hlediska posouzení žádosti o informace je ve světle testu proporcionality aplikovaného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, významné, jaké postavení ve společnosti žadatel zaujímá, neboť informace o příjmu zaměstnanců povinného subjektu lze poskytnout pouze žadateli, který plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti, resp. roli tzv. společenského hlídacího psa. V tomto směru je tedy relevantní, zda je žalobce odborovou organizací působící u povinného subjektu, či nikoliv, povinný subjekt se však touto otázkou v prvostupňovém rozhodnutí, ani v rozhodnutí o odvolání nezabýval, natož aby tuto skutečnost zapojil do provedeného testu proporcionality; zmínil se o ní pouze v souvislosti s možným zneužitím práva na informace.

[8] Obsáhlou argumentaci ohledně zneužití práva na informace žalobcem přitom začal původní žalovaný (ČVUT) rozvíjet až v průběhu soudního řízení; v žalobou napadeném rozhodnutí zneužití práva spatřoval pouze v tom, že žádost o informace má za cíl poškodit

legitimní zájmy těch, o jejichž odměnách má být informováno. Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné důvody, které jej vedly k závěru, že žádost žalobce má šikanózní cíl, uvedený závěr je tedy nepřezkoumatelný. Pro jeho posouzení je podstatné to, co je obsaženo v napadeném rozhodnutí, nikoli to, co původní žalovaný následně tvrdí ve svých vyjádřeních učiněných v průběhu soudního řízení. K úvahám původního žalovaného o tom, že samotný vznik žalobce představuje zneužití spolčovací svobody, krajský soud uvedl, že je třeba odlišovat případné zneužití práva při vzniku žalobce a případné zneužití práva při podání žádosti o informace. Ze skutečnosti, že žalobce mohl některé informace získat v rámci sociálního dialogu vedeného s povinným subjektem, resp. danou fakultou, nelze dovozovat, že by podání žádosti o poskytnutí těchto informací v režimu InfZ bylo zneužitím práva. Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné skutečnosti, které by přesvědčivě dokládaly, že žalobce zneužívá právo na informace. Zájem odborové organizace o odměňování zaměstnanců je legitimní, neboť to spadá do předmětu její činnosti, a to i kdyby motivem žádosti byl výlučně sobecký zájem dvou bývalých zaměstnanců povinného subjektu nebo kdyby byla žádost podána za účelem prezentace názoru o nepřiměřenosti či nespravedlnosti při odměňování, účelem poskytnutí informací by totiž v takovém případě bylo rozpróduování diskuse o systému odměňování a „zaslouženosti“ jednotlivých složek mzdy, resp. ochrana vlastních zájmů vybraných zaměstnanců povinného subjektu, což obecně nejsou cíle nekompatibilní s právem na informace. Případné spory mezi žalobcem, popř. jeho členy, a povinným subjektem, nejsou důvodem pro odmítnutí žádosti o informace.

[9] K úvaze o tom, zda by žalobci byly požadované informace k dispozici užitím jiného právního prostředku, krajský soud uvedl, že pokud by požadované informace mohly být žalobci zpřístupněny na základě kolektivní smlouvy, neznámá to, že by žalobce nemohl o tyto informace požádat v režimu InfZ. Navíc dle předložené kolektivní smlouvy se příslušné informace poskytují za období celého kalendářního roku, nikoliv pouze za období měsíce ledna 2016, jak žádal žalobce, a to pouze zaměstnancům daných pracovišť, nikoliv žalobci; vůbec by pak žalobce nebyl seznámen s informací o výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi fakulty.

[10] Vzhledem k tomu, že úvahy původního žalovaného o proporcionalitě poskytnutí požadovaných informací ve vztahu k zásahu do práva na soukromý život subjektů informací a ochranu jejich osobních údajů jsou nepřezkoumatelné, neprovedl krajský soud důkazy navržené původním žalovaným za účelem prokázání napjatých vztahů mezi členy žalobce a povinným subjektem, resp. jeho fakultou, pro jejich nadbytečnost.

[11] Důvody, které vedly k odepření poskytnutí informací požadovaných v první části žádosti, shledal krajský soud nezákonnými. Původní žalovaný zaměňuje žalobce, který je v posuzované věci žadatelem o informace, s některými jeho členy. Povinnosti vyřídit žádost žalobce se nelze vyhnout s odkazem na to, že se požadovaná informace dostane k osobám, které s ním jsou určitým způsobem spojeny, a to s výraznou časovou prodlevou. Stejně tak jako důvod pro odmítnutí žádosti nemůže obstát skutečnost, že povinný subjekt tyto informace hodlá někdy v budoucnu v nějaké formě zveřejnit. Taková argumentace nemá oporu v InfZ, jehož cílem je, aby žadatel požadované informace získal co nejdříve. Povinný subjekt je povinen informace poskytnout na žádost v době, kdy tyto informace žadatel potřebuje (kdy je požaduje), nikoli kdy jejich zveřejnění vyhovuje povinnému

pokračování

subjektu. Krajský soud dodal, že povinný subjekt musí poskytnout informaci v požadované struktuře; brání-li mu v tom nedostatek času, může v souladu s § 14 odst. 7 InfZ prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace; vyžádá-li si zpracování informace náklady na straně povinného subjektu, může podmínit poskytnutí informace uhrazením těchto nákladů; poskytnutí informace však nelze odmítnout pouze z toho důvodu, že ji povinný subjekt nemá k dispozici v požadované formě. Převedení existujících informací v dispozici povinného subjektu do formy požadované žadatelem nepředstavuje vytvoření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ.

[12] Pokud jde o důvody, které vedly k odepření poskytnutí informace požadované v druhé části žádosti, upozornil krajský soud na judikaturu, z níž vyplývá, že v případě žádosti o poskytnutí informace o výši platu (mzdy) je třeba provést v každém jednotlivém případě test formulovaný Ústavním soudem v nález ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě sice bylo na místě provést test proporcionality, původní žalovaný však při něm nevzal do úvahy všechny relevantní skutečnosti, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto ohledu rovněž soud poznamenal, že povinnost provést test proporcionality není výkonem správního uvážení, jak se zjevně domnívá původní žalovaný, tudíž tato otázka podléhá plnému soudnímu přezkumu. Ačkoliv rektor i děkan ve svých rozhodnutích uvedli, že jsou založena na provedení testu proporcionality, ve skutečnosti takový test vycházející z okolností dané věci proveden nebyl a rozhodnutí jsou toliko výrazem právního názoru, že právo na poskytnutí informace o výši mzdy poskytnuté zaměstnancům povinného subjektu z veřejných prostředků musí ustoupit právu na soukromý život a na ochranu osobních údajů.

[13] Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnil závěr o tom, že se na věc uplatní § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, krajský soud v tomto směru konstatoval, že výše příjmů zaměstnanců placených z veřejných prostředků nemá povahu vnitřního pokynu či personálního předpisu, nýbrž spadá pod režim § 8b InfZ. Za interní informaci ji označit nelze.

[14] Pokud jde o informace požadované v první části žádosti, neshledal krajský soud žádný důvod, pro nějž by měla být žádost o poskytnutí informací v tomto rozsahu odmítnuta. Informace jsou v daném rozsahu požadovány pouze v podobě generalizovaného statistického přehledu, jde tedy o tzv. anonymizované údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), jejichž poskytnutí nemůže zasáhnout do práva na soukromý život ani práva na ochranu osobních údajů zaměstnanců zařazených do příslušných kateder. Soud tedy přikázal povinnému subjektu (ČVUT), aby tyto informace žalobci poskytl.

[15] Pokud jde o druhou část žádosti, dospěl krajský soud k závěru, že prozatím není namístě postupovat dle § 16 odst. 4 InfZ, neboť původní žalovaný při provádění testu proporcionality nezohlednil všechny relevantní skutečnosti týkající se osoby žadatele a jeho činnosti, intenzitu zájmu na poskytnutí informací a významu osob, jichž se požadované osobní údaje týkají, přičemž šlo o první rozhodnutí o žádosti žalobce, takže nelze dospět k závěru, že by vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí bylo svévolné.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[16] Proti rozsudku krajského soudu podalo ČVUT jakožto původní žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá nesprávnost právního posouzení věci krajským soudem, jeho procesní pochybení a částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že v případě informací požadovaných v první části žádosti není třeba provádět test proporcionality. Má za to, že tyto informace lze s ohledem na jejich charakter a strukturu spojit s konkrétními zaměstnanci. Napadená rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna, přičemž zahrnovala test proporcionality, a nebyla tedy nepřezkoumatelná, obстоjí i ve světle pozdější judikatury. Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nevypořádal veškeré jeho námítky a odůvodnění rozsudku je vnitřně rozporné. Krajský soud se dle stěžovatele dopustil procesních pochybení, když neprovedl jím navržené důkazy, které byly pro věc relevantní.

[17] Stěžovatel zopakoval argumentaci ohledně zneužití práva ze strany žalobce. Žalobce hájí dle stěžovatele pouze zájmy doc. Ing. J. K., Dr., Ph.D., MBA (zakládajícího člena a předsedy žalobce – pozn. NSS), přičemž nevyvíjí žádnou činnost naplňující účel odborového sdružování, reálně tedy u stěžovatele nepůsobí. Stěžovatel předložil krajskému soudu důkazy k prokázání této skutečnosti, ten je však odmítl provést. Skutečným cílem žádosti žalobce nebylo dosažení legitimních cílů, nýbrž získání neoprávněných výhod v rámci postavení u zaměstnavatele, vědomá šikana zaměstnanců stěžovatele a snaha o rozeštvání zaměstnaneckého kolektivu, jedná se tedy o zneužití práva.

[18] Pokud jde o informace požadované v první části žádosti, uvádí stěžovatel, že žalobce tyto informace v požadované struktuře obdržel, jen ne za leden 2016, nýbrž v souhrnu za rok 2016. Zpřístupnění podrobnějších údajů, tedy jejich poskytnutí za konkrétní měsíc by již dle stěžovatele nebylo přiměřené ve vztahu k ochraně soukromí jednotlivých zaměstnanců, což vyplývá i z kolektivní smlouvy. Poskytnutí údajů za konkrétní měsíc by vedlo ke ztotožnění konkrétních údajů o výši odměn s konkrétními zaměstnanci, neboť fungování i personální obsazení dotčených kateder je žalobci důvěrně známo a zejména počet profesorů a docentů je velmi nízký. Stěžovatel rovněž dodává, že požadované informace lze získat jiným, méně zatěžujícím způsobem, neboť jsou standardně poskytovány vedoucími pracovišť fakulty na základě kolektivní smlouvy. Určité informace v oblasti odměňování zaměstnanců působících na dané fakultě nadto již žalobci byly poskytnuty, a to informace o odměňování za období ledna až září 2015 a za rok 2016 v členění předvídaném kolektivní smlouvou.

[19] Stěžovatel obdobně jako ve svých vyjádřeních k žalobě rozsáhle argumentuje specifickou povahou odměňování v akademické sféře. Zejména uvádí, že poskytnutí informací o výši mezd konkrétních zaměstnanců může vést mimo jiné k ohrožení konkurenceschopnosti dotčené vysoké školy, a tedy k paralyzování její činnosti. Rozdíly v odměňování zaměstnanců v akademickém prostředí vyplývají z povahy daného prostředí, a jsou odůvodněny zejména velkým tlakem na excelenci, udržení elitních expertů a soutěžní prostředí. Zpřístupnění uvedených informací by mohlo vést k rozvrácení křehkých vztahů

pokračování

na daném pracovišti a narušení tvořivého prostředí na fakultě či vysoké škole. Stěžovatel argumentuje hrozbou snížení konkurenceschopnosti vysokých škol a následného masivního odchodu excelentních výzkumných pracovníků do zahraničí či kvalitních pedagogů do jiných oblastí. Krajský soud se dle stěžovatele těmito otázkami v napadeném rozsudku vůbec nezabýval.

[20] Stěžovatel dále argumentuje požadavky na ochranu osobních údajů zaměstnanců vyplývajících z § 314 odst. 2 zákoníku práce a z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“).

[21] Stěžovatel má za to, že posuzovaná žádost neobstojí v testu proporcionality formulovaném Ústavním soudem, a to hned z několika důvodů. Informace dle první části žádosti ve struktuře požadované žalobcem v době podání žádosti ještě neexistovala. Tyto informace se dle stěžovatele rovněž netýkají veřejného zájmu. Žalobce žádá poskytnutí informací v rozsahu přesahujícím kolektivní smlouvu i požadavky ostatních odborových organizací působících na ČVUT. Kontrola nad „vynakládáním veřejných prostředků“ na FBMI ČVUT řádně funguje a její financování podléhá přísné kontrole ze strany poskytovatelů podpory či auditních orgánů. Ve věci nejsou dány žádné indicie, které by zpochybňovaly hospodárné nakládání s veřejnými prostředky ze strany dané fakulty či vysoké školy, není tak ani dán žádný důvod k opakované kontrole daných výdajů ze strany žalobce, resp. doc. K., nebylo tedy doloženo, že by informace byly potřebné k diskusi o věcech veřejného zájmu.

[22] Stěžovatel zopakoval, že by InfZ neměl být zneužíván v případě sporů mezi fakultou a žalobcem, který mohl informace získat v rámci standardního vedení sociálního dialogu.

[23] Stěžovatel popírá, že by nepřipadně zaměňoval žalobce s jeho členy, žalobce je odborovou organizací, které je však přičitatelná vůle a motivy doc. K., neboť za ni jedná pouze on a z okolností věci je zjevné, že ji založil účelově k tomu, aby zejména jej samotného chránila v pracovněprávních sporech. Stěžovatel v tomto směru opět rozsáhle argumentuje tím, že žalobce u něj fakticky nevykonává odborovou činnost a nedoložil, že splnil podmínku pro své založení spočívající v tom, že má tři členy, kteří jsou v pracovním poměru u stěžovatele. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že žalobce nelze považovat za „společenského hlídačského psa“, skutečný účel sledovaný žádostí není ve veřejném zájmu a účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.

[24] Pokud jde o namítané procesní vady vedoucí k nezákonnosti napadeného rozsudku, uvádí stěžovatel, že je rozsudek vnitřně rozporný, neboť na jedné straně konstatuje, že vzhledem ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí není namístě, aby soud postupem dle § 16 odst. 4 InfZ uložil „povinnému subjektu“ povinnost poskytnout informaci, pročez takto v případě informace požadované v druhé části žádosti nepostupoval, na druhou stranu v případě informace požadované v první části žádosti tak postupoval, ačkoliv i v tomto rozsahu shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Navíc krajský soud zamítl celou řadu důkazních návrhů stěžovatele, ač byly pro věc relevantní, neboť dokládaly nelegitimitu žalobce a jeho jednání a skutečnost, že žalobce je pouze účelovým

nástrojem k prosazování individuálních zájmů doc. K. a posuzovaná žádost představuje zneužití práva.

[25] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel ve značné míře pouze opakuje tvrzení a argumenty, jež uváděl v dosavadním průběhu řízení a které krajský soud řádně vypořádal, v tomto směru žalobce odkázal na napadený rozsudek. K argumentaci ohledně zneužití práva žalobce uvedl, že stěžovatel nerespektuje specifické principy odborového sdružování. Ohradil se proti tvrzením stěžovatele týkajícím se rozvázání pracovního poměru s doc. K. a dodal, že důvodem založení žalobce nebyla ochrana doc. K. před rozvázáním pracovního poměru, ale naopak k rozvázání pracovního poměru doc. K. došlo v reakci na založení žalobce. Navíc tyto skutečnosti nesouvisí s předmětem řízení. Žalobce se dále vymezil vůči tvrzením o tom, že u stěžovatele nevyvíjí odborovou činnost – uvedl, že se stěžovatelem uzavřel kolektivní smlouvu, a rozvedl argumentaci ohledně požadavků na vznik odborové organizace. Úvahy stěžovatele o zneužití práva ze strany žalobce jsou nepodložené. Pokud jde o argumentaci, podle níž by poskytnutí informací požadovaných v první části žádosti bylo neproporcionální, zdůraznil žalobce především to, že tento důvod nebyl obsažen v napadeném rozhodnutí rektora stěžovatele. Žalobce měl od svých členů informace o ne hospodárném nakládání s veřejnými prostředky na FBMI ČVUT, přičemž upozornil rovněž na ne hospodárné zacházení s veřejnými prostředky ze strany jiné fakulty stěžovatele, které vyšlo v minulosti najevo. Pochybnosti o hospodaření s veřejnými prostředky ze strany FBMI ČVUT tedy existovaly. Žalobce podal posuzovanou žádost, protože mu v rámci sociálního dialogu byly poskytnuty pouze souhrnné informace za delší období, z nichž nebylo možné zjistit relevantní rozdíly v odměňování, cíleně přitom požádal o informace za leden 2016, kdy se do osobních příplatků a odměn ještě nepromítly získané granty. Ztotožnění informací s konkrétními zaměstnanci není s ohledem na počet zaměstnanců dotyčných kateder možné. Argumentace specifickými rysy akademického prostředí není dle žalobce relevantní. Pokud jde o ochranu osobních údajů, uvádí žalobce, že je zohledněna v § 8b odst. 3 InfZ, který upravuje rozsah poskytovaných informací. GDPR, kterého se stěžovatel dovolává, navíc nebylo v době vydání napadených rozhodnutí účinné. Dále žalobce rozvedl argumentaci ohledně přiměřenosti poskytnutí požadovaných informací; především uvedl, že v první části žádosti nebyly žádány informace o příjmech konkrétních zaměstnanců, v druhé části sice šlo o údaje týkající se konkrétních osob, jednalo se však o osoby, které se přímo podílejí na vedení a rozhodování a které tedy musejí podléhat vyšší míře kontroly.

[26] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalobce replikou, v níž se vymezil proti dílčím tvrzením žalobce a setrval na závěrech uvedených v kasační stížnosti, které dále konkretizoval. Zdůraznil, že faktické působení žalobce jakožto odborové organizace je relevantní z pohledu posouzení jeho postavení jakožto „společenského hlídacího psa“, a popřel úvahy žalobce o tom, že by případné zjištěné značné rozdíly v odměňování zaměstnanců mohly svědčit o ne hospodárnosti vynakládání finančních prostředků na dané fakultě.

III.

Změna v osobě žalovaného a jeho vyjádření

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě článku XV bodu 17 zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 111/2019 Sb.“), byl novelizován § 20 odst. 5 InfZ. Dle § 20 odst. 5 InfZ, ve znění předcházejícím této novele, nebylo-li podle dřívější úpravy možné určit nadřízený orgán dle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodoval v odvolacím řízení a řízení o stížnosti ten, kdo stál v čele povinného subjektu (tedy v nyní posuzované věci rektor stěžovatele). Dle novelizovaného znění § 20 odst. 5 InfZ v takových případech rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Dřívější úpravu § 20 odst. 5 InfZ bylo možno použít jen do 1. 1. 2020 (čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb.), počínaje následujícím dnem se proto použije úprava nová, a to i na probíhající řízení, včetně řízení o kasační stížnosti.

[28] Stěžovatel (České vysoké učení technické v Praze), na něhož se žalobce obrátil jako na povinný subjekt, je veřejnou vysokou školou, přičemž požadované informace se týkají jeho samosprávné působnosti – v takovém případě není možné určit podle § 178 správního řádu, kdo je jeho nadřízeným správním orgánem (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015 – 39). V projednávané věci tedy s účinností od 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost rozhodovat v odvolacím řízení na Úřad pro ochranu osobních údajů. Samotné rozhodnutí stěžovatele, stejně jako rozsudek krajského soudu uvedený v záhlaví však byly vydány před účinností této novely, tedy v souladu s tehdejší úpravou. Dle § 69 s. ř. s. je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, *nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. Ustanovení § 69 s. ř. s. tak upravuje specifický případ procesního nástupnictví *ex lege*, odlišný od úpravy obsažené v § 107 a § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Při přechodu působnosti v důsledku změny zákona proto soud musí jednat se správním orgánem, na který přešla působnost. Neucíní-li tak, zatíží řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 – 42, publ. pod č. 4105/2021 Sb. NSS, body 9 až 15).

[29] Tyto závěry lze aplikovat také na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v posuzované věci dospěl k závěru, že na místo původního žalovaného do řízení vstoupil Úřad pro ochranu osobních údajů. České vysoké učení technické v Praze bylo účastníkem původního řízení před krajským soudem v pozici žalovaného, jedná se o stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 1 s. ř. s. a současně je nadále v postavení povinného subjektu podle § 2 odst. 1 InfZ, což se – pokud jde o samotnou existenci této povinnosti – dotýká jeho základních práv a svobod [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (N 101/85 SbNU 679), bod 42, s odkazem na stanovisko pléna ze dne 9. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS-st. 9/99 (ST 9/16 SbNU 372)] v takové míře, že se povinné osoby dostávají do pozice osoby oprávněné podat ústavní stížnost. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že – vedle procesních práv – v úvahu přichází především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 – 40, *„[z] pohledu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinného subjektu si nelze představit situaci, kdy by správní soud takovémuuto subjektu – právnické či fyzické osobě – uložil*

povinnost poskytnout informace, aniž by byl tento subjekt účasten na řízení a mohl se k věci vyjádřit“. Nejvyšší správní soud proto ve věci sp. zn. 3 As 288/2020 dospěl k závěru, že původní žalovaný jako povinný subjekt bude v dalším řízení před krajským soudem osobou zúčastněnou na řízení. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval rovněž ve svých rozsudcích ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 – 40, publ. pod č. 4112/2021 Sb. NSS, a ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 – 74.

[30] V nyní projednávané věci má tedy Nejvyšší správní soud za to, že přestože stěžovatel (České vysoké učení technické v Praze) ztratil i v řízení o kasační stížnosti postavení žalovaného a žalovaným a tudíž i účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem se stal Úřad pro ochranu osobních údajů, o kasační stížnosti původního žalovaného lze i nadále meritorně rozhodnout, neboť v případě pokračování v řízení před krajským soudem by mu nově svědčilo postavení osoby zúčastněné na řízení, přičemž dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost oprávněna podat i osoba zúčastněná na řízení, která se v takovém případě jakožto stěžovatel stává účastníkem řízení o své kasační stížnosti (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 As 293/2018 – 51).

[31] Nejvyšší správní soud zároveň připsím ze dne 10. 6. 2021, č. j. 5 As 12/2019 – 48, informoval o řízení v této věci Úřad pro ochranu osobních údajů jakožto žalovaného a poskytl mu možnost se ve věci vyjádřit. Žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 6. 2021 vyjádřil souhlas s výše popsaným postupem Nejvyššího správního soudu a dodal, že odkazuje na obsah kasační stížnosti a další vyjádření podaná stěžovatelem, neboť sám řízení nevedl a k věci se blíže vyjádřit nemůže.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[32] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl jakožto původní žalovaný účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a v případném dalším řízení před krajským soudem by měl postavení osoby zúčastněné na tomto řízení (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[34] Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje, že žádost žalobce lze rozdělit na dvě části: v první části požaduje žalobce poskytnutí informací o výši finančních prostředků vyplacených za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016 na osobní příplatky a odměny zaměstnanců dvou konkrétních kateder Fakulty biomedicínského inženýrství ČVUT v jím vymezené struktuře; v druhé části žádá žalobce informace o výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi fakulty a jejímu tajemníkovi v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

pokračování

Stěžovatel (resp. děkan jeho fakulty) i krajský soud rozhodli o jednotlivých částech žádosti rozdílným způsobem. Odepření poskytnutí informací požadovaných v první části žádosti odůvodnil děkan pouze tím, že dané informace nemá k dispozici v žalobcem požadované podobě; rektor stěžovatele se s tímto odůvodněním ztotožnil a dodal pouze, že je otázkou několika týdnů, než budou informace zpracovány a připraveny ke zveřejnění postupem předvídaným kolektivní smlouvou. Žádný jiný důvod pro odepření poskytnutí uvedených informací stěžovatel nezmínil. Odepření poskytnutí informací požadovaných v druhé části žádosti odůvodnil děkan především nepřiměřeností poskytnutí požadovaných informací s ohledem na ochranu osobních údajů a soukromí subjektů údajů, tj. děkana a tajemníka fakulty. Pokud jde o zneužití práva, uvedl k posuzované věci pouze to, že není zřejmé, jak by žadatel informace využil. Děkan má o využití informací důvodné pochybnosti a není „možné se zcela vyvarovat případných nežádoucích důsledků plynoucích z poskytnutí těchto informací“. Děkan uzavřel, že „je rovněž přesvědčen, že v tomto případě není naplněn požadavek veřejného zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky, neboť dle Povinného hraje v tomto případě zásadní roli odlišné zájmy Žadatele“. Za další důvod odmítnutí žádosti děkan označil skutečnost, že požadované informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu (§ 11 odst. 1 písm. a) InfZ]. Dále s odkazem na § 314 odst. 2 zákoníku práce a na zákon o ochraně osobních údajů, konstatoval, že nedisponuje souhlasem subjektů informací s jejich uveřejněním. Rektor stěžovatele se opět ztotožnil se závěry děkana a dodal pouze, že při posouzení přiměřenosti poskytnutí informací je třeba zohlednit vztah mezi žadatelem, povinným subjektem a subjekty požadovaných údajů. Konstatoval, že „není přesvědčen o čistotě úmyslů Žadatele“, že o hospodárném vynakládání prostředků na mzdové prostředky děkana fakulty a tajemníka nevyvstaly konkrétní pochybnosti a že „zveřejňování požadovaných informací za jakýchkoliv okolností by v konečném důsledku mohlo mít fatální důsledky pro chod veřejných vysokých škol“.

[35] Stěžovatel namítá mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to pro jeho vnitřní rozpornost a nedostatečné odůvodnění.

[36] K požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již mnohokrát. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat s žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 – 45). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námítky žalobce řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené argumentace a případně se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí,

kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li soud na stěžejní námitku či argument žalobce (nikoliv žalovaného) zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení žalobce postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní argumentace jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43)

[37] Má-li stěžovatel napadený rozsudek za vnitřně rozporný z toho důvodu, že krajský soud na jedné straně uvedl, že vzhledem ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí není namístě, aby soud postupem dle § 16 odst. 4 InfZ uložil povinnému subjektu povinnost poskytnout informaci, pročez takto v případě informace požadované v druhé části žádosti nepostupoval, na druhou stranu v případě informace požadované v první části žádosti tak postupoval, ačkoliv i v tomto rozsahu shledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými, nelze jeho námitce přisvědčit. Krajský soud totiž shledal nepřezkoumatelnými úvahy stěžovatele o nepřiměřenosti poskytnutí informace požadované v druhé části žádosti s ohledem na s tím spojený zásah do soukromí subjektů údajů a úvahy o zneužití práva ze strany žalobce. Pokud jde o informace požadované v první části žádosti, dospěl však krajský soud k závěru, že není vůbec na místě provádět test proporcionality, neboť s ohledem na povahu těchto informací nebude jejich poskytnutím zasazeno do soukromí konkrétních osob. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí v daném rozsahu nebyla primárně jeho nepřezkoumatelnost, nýbrž závěr krajského soudu o tom, že žádný z důvodů, o které stěžovatel opřel odepření poskytnutí informace, neměl oporu v zákoně (viz zejm. body 32 a 44 odůvodnění napadeného rozsudku). Úvahy krajského soudu tedy v tomto ohledu nelze shledat vnitřně rozpornými.

[38] Pokud jde o tvrzené nevypořádání argumentace ohledně specifických rysů akademického prostředí, je třeba především uvést, že tyto úvahy stěžovatel rozvinul až v rámci soudního řízení. Ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že *„zveřejňování požadovaných informací za jakýchkoliv okolností by v konečném důsledku mohlo mít fatální důsledky pro chod veřejných vysokých škol“*, tento svůj závěr však stěžovatel nijak neodůvodnil a neuvedl, v čem spatřuje ony *„fatální důsledky“*; napadené rozhodnutí je tedy i v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Skutečnost, že se krajský soud po věcné stránce nezabýval jednotlivými dílčími tvrzeními, která stěžovatel v tomto směru nově uplatnil v rámci soudního řízení, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ze stejného důvodu se k této otázce nemůže podrobněji vyjádřit ani Nejvyšší správní soud.

[39] Je třeba předeslat, že odmítnutí poskytnutí požadovaných informací mělo být řádně odůvodněno již v obou rozhodnutích stěžovatele jakožto povinného subjektu. Pro posouzení přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí je tedy rozhodující především to, co

pokračování

je těchto rozhodnutí uvedeno, nikoliv až tvrzení stěžovatele obsažená ve vyjádření k žalobě, popřípadě v kasační stížnosti. V rámci soudního řízení nelze doplňovat nové důvody pro odmítnutí žádosti a zohledňovat skutečnosti, které stěžovatel mohl a měl při posouzení žádosti zohlednit, ale nezohlednil.

[40] Jak již bylo konstatováno, odmítnutí poskytnutí informací požadovaných v první části žádosti bylo odůvodněno výhradně tím, že stěžovatel jakožto povinný subjekt neměl dané informace k dispozici v požadované podobě, žádné jiné důvody odmítnutí nejsou z napadených rozhodnutí patrné a v řízení před správními soudy se jich proto stěžovatel v tomto směru nemůže úspěšně dovolávat; stejně tak se v tomto ohledu nelze bez dalšího dovolávat ani důvodů, které vedly k odmítnutí poskytnutí informací požadovaných v druhé části žádosti. Zmíněným jediným důvodem odmítnutí informací dle první části žádosti se krajský soud po věcné stránce podrobně zabýval v bodech 30 – 32 odůvodnění napadeného rozsudku; Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tam uvedenými závěry, přičemž stěžovatel proti nim neuplatnil žádné konkrétní námitky.

[41] Namítá-li stěžovatel, že i v případě informací požadovaných v první části žádosti je na místě zkoumat proporcionalitu zveřejnění těchto informací, neboť s ohledem na jejich povahu a strukturu budou členové žalobce, kteří jsou obeznámeni s poměry na pracovišti stěžovatele, schopni z požadovaných informací dovodit výši mezd konkrétních zaměstnanců, je třeba především poukázat na skutečnost, že tato argumentace stěžovatele je vnitřně rozporná. Stěžovatel totiž v průběhu řízení mimo jiné opakovaně argumentoval tím, že dané informace poskytuje v pravidelných intervalech na základě kolektivní smlouvy. Již z tohoto důvodu se uplatnění nové argumentace jeví jako poněkud účelové, a to zejména za situace, kdy ze spisové dokumentace není zřejmé, že by se stěžovatel alespoň pokusil získat souhlas údajně dotčených zaměstnanců s poskytnutím požadovaných informací.

[42] Z čl. 3 § 1 odst. 12 zmiňované kolektivní smlouvy, na který stěžovatel v tomto ohledu odkazuje, vyplývá, že vedoucí pracovišť, tj. kateder, ústavů a ostatních součástí ČVUT, jsou povinni jednou za rok (tedy nikoliv pololetně, jak uvádí stěžovatel) zveřejňovat na pracovišti níže uvedené statistické údaje o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny v daném kalendářním roce v rámci pracoviště: celková suma vyplacených osobních příplatků, průměrný osobní příplatek na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %, minimální osobní příplatek, medián osobního příplatku na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %, celková suma vyplacených ročních odměn, průměrná roční odměna na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %, minimální roční odměna a medián roční odměny na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %.

[43] Z uvedených skutečností vyplývá, že stěžovatel zveřejňuje informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny na jednotlivých pracovištích v téže struktuře, v jaké je požadoval poskytnout žalobce, avšak činí tak v pravidelných ročních (dle tvrzení stěžovatele dokonce půlročních) intervalech, přičemž takový postup shledává přiměřeným. V případě poskytnutí informací za konkrétní měsíc se však stěžovatel obává, že členové žalobce budou schopni s ohledem na své působení u stěžovatele odvodit výši odměn konkrétních osob. Konkrétně v této souvislosti uvádí: „Například by žalobkyně, vedena úvahou, že do odměn za leden se nepromítají granty a že tedy lze takový měsíc považovat za obyčejný měsíc daného roku, za který náleží nižší odměna, by

mohla velmi jednoduše (pouhým odečtením dvanáctinásobku lednové odměny od celkové roční odměny) dopočítat právě informaci o výši grantů, které byly za daný rok vyplaceny. Dále pak, pokud by žalobkyně obdržela informaci spočívající v mediánu výše odměn pro danou katedru, velmi snadno by se mohla dovědět, že medián (coby prostřední hodnota v řadě) bude představovat výši odměny odborných asistentů. Nadto by žalobkyně mohla v porovnání s dalšími údaji (zejména s počtem zaměstnanců, průměrnou odměnou a celkovou výší odměn) identifikovat, jaká částka z celkové výše platů náleží například profesorům. To platí tím spíše, že v relevantním časovém období působil na katedře biomedicínské techniky pouze jeden profesor coby zároveň vedoucí na dané katedře.“

[44] Nejvyšší správní soud se s předestřenou argumentací nemůže ztotožnit. Stěžovatel pravidelně poskytuje údaje ve struktuře požadované žalobcem, a to za rok (resp. půl roku), nikoliv za konkrétní měsíc, má přitom za to, že z informací za měsíc leden by bylo možné dopočítat výši odměn konkrétních osob, neboť lednové údaje nejsou ovlivněny vyplácením grantů. Z výše citované argumentace však taková skutečnost nevyplývá. Požadované informace samy o sobě nepochybně představují toliko statistické údaje, které se nevztahují ke konkrétním zaměstnancům stěžovatele. Nejvyšší správní soud připouští, že z daných informací snad lze se znalostí poměrů na konkrétním pracovišti zhruba odvodit orientační výši odměn vyplácených zaměstnancům na některých pozicích, stěží lze však přesně vypočítat výši odměn konkrétních zaměstnanců. Informaci o výši grantů vyplácených za daný rok nelze samu o sobě považovat za údaj vztahující se ke konkrétní osobě. Rovněž medián výše odměn je stále pouhým statistickým údajem, i kdyby tedy Nejvyšší správní soud připustil úvahu o tom, že tato částka bude představovat výši odměny některého z odborných asistentů dané katedry, stále se nejedná o údaj vztahující se ke konkrétní osobě, neboť na katedře nepochybně působí více odborných asistentů, přičemž z informací obsažených ve spise nevyplývá, že by snad jejich odměny byly zcela shodné. Z argumentace stěžovatele přitom není zřejmé, jak by bylo možné přiřadit údaj o mediánu odměn ke konkrétnímu odbornému asistentovi. Již vůbec stěžovatel neobjasnil, jakým způsobem by bylo možné z požadovaných informací v porovnání s „dalšími údaji“ identifikovat, jaká částka z celkové výše příjmů náleží profesorům.

[45] Nejvyšší správní soud tedy neshledal danou námitku důvodnou. Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož jsou údaje požadované v první části žádosti pouhými statistickými údaji, které nelze spojit s konkrétními zaměstnanci, nelze než přisvědčit rovněž závěru o tom, že nebylo třeba posuzovat přiměřenost poskytnutí těchto informací s ohledem na ochranu soukromí či osobních údajů konkrétních osob.

[46] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že skutečnost, že stěžovatel jakožto povinný subjekt poskytuje informace o vyplácených mzdových prostředcích v určitém rozsahu periodicky na základě kolektivní smlouvy, jej nezavazuje povinnosti poskytovat informace na základě individuálních žádostí v rozsahu stanoveném InfZ. Jak správně uvedl krajský soud ve svém rozsudku, účelem uvedeného zákona je poskytnout žadateli informace tehdy, kdy je požaduje, ne kdy jejich poskytnutí vyhovuje povinnému subjektu. Navíc je třeba dodat, že sám stěžovatel si je evidentně vědom toho, že na základě kolektivní smlouvy zveřejňuje souhrnné informace o mzdách svých zaměstnanců za rok (resp. půl roku), nikoliv za konkrétní měsíc, jak požadoval žalobce. Nelze proto přisvědčit

pokračování

argumentaci, podle níž by žalobce mohl jím požadované informace získat na základě kolektivní smlouvy.

[47] Pokud se jedná o důvody odmítnutí poskytnutí informací požadovaných ve druhé části žádosti (tj. informací o výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi fakulty), snažil se stěžovatel zjevně v řízení o žalobě svými vyjádřeními napravit nedostatečné odůvodnění svých rozhodnutí v této věci.

[48] Důvodem odmítnutí těchto požadovaných informací byla především tvrzená nepřiměřenost zásahu spojeného s jejich poskytnutím do soukromí dotčených zaměstnanců stěžovatele jakožto povinného subjektu. Zejména děkan sice ve svém rozhodnutí opakovaně uvádí, že je v posuzovaném případě třeba zkoumat přiměřenost poskytnutí požadovaných informací s ohledem na konkurující zájem na ochraně soukromí a osobních údajů subjektů požadovaných informací, a popisuje, jaká hlediska je třeba při takovém posouzení proporcionality zohlednit, jeho úvahy se však ani vzdáleně nepřibližují standardu odůvodnění rozhodnutí, který sám popisuje. Uvádí pouze následující: *„Povinný je toho názoru, že ochranu osobních údajů zaměstnanců nemůže prolomit ani údajný zájem veřejnosti na veřejné kontrole činnosti Povinného týkající se vynakládání veřejných prostředků. Taková kontrola je obecně jistě žádoucí, avšak ne v případech, kdy by mohla ohrozit právě soukromí konkrétních osob a obhájit zásahy do osobnostní sféry těchto osob, kdy zveřejněním požadovaných informací by nemohlo být vyloučeno, že tyto osoby budou poškozeny na základě záporných dopadů publicity týkající se jejich profesionálních příjmů.“* Dále v odůvodnění pak doplňuje: *„I pokud by Povinný dokázal přijmout názor, že zákonným podkladem by v tomto případě byl InfZ, neztotožňuje se Povinný s tím, že by v tomto konkrétním případě měla být legitimním cílem poskytnutí informací kontrola vynakládání veřejných prostředků na mzdy zaměstnanců poskytovaných z veřejných rozpočtů, rovněž hledisko přiměřenosti a nezbytnosti v tomto případě není dle Povinného splněno, když zásah do soukromoprávní sféry dotčených osob by byl natolik závažný, že by nebylo možné v tomto případě ospravedlnit nadřazenost práva na poskytnutí informací. Povinný na základě testu proporcionality při svém rozhodování rovněž náležitě zvážil, zda v uvedeném případě existuje taková míra nutnosti a potřeby, jež by zdůvodnila zásah a omezení ochrany osobních údajů v Žádosti uvedených osob. Poskytnutí informace o mzdě, která je zpravidla jediným běžným zdrojem příjmů dané osoby, by vedlo k podrobnému obrazu o finanční situaci zaměstnance, a nemělo by proto být předmětem veřejné diskuze. Za nikoliv nepodstatnou Povinný subjekt rovněž považuje skutečnost, že zveřejnění mezd konkrétních zaměstnanců by mohlo způsobit rozvrácení vztahů na pracovišti Povinného a byl by tak citelně ohrožen plynulý chod Povinného.“* Rektor úvahy děkana o nepřiměřenosti poskytnutí uvedených informací nijak blíže nekonkretizoval.

[49] Judikatura v otázce poskytování informací o příjmech zaměstnanců placených z veřejných prostředků prošla v průběhu řízení podstatným vývojem, který zohlednil i krajský soud v napadeném rozsudku. V době podání žádosti o informace byl klíčovým judikátem k této problematice již zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, z něhož vycházel při podání žádosti i žalobce. Z uvedeného rozsudku vyplývalo, že informace o platech zaměstnanců hrazených z veřejných prostředků se dle InfZ zásadně poskytují, odmítnutí poskytnutí informací bylo možné jen výjimečně, pokud se dotčený zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílel jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň

nevytvářaly konkrétní pochybnosti o tom, zda jsou v souvislosti s jeho odměňováním veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Tuto judikaturu korigoval Ústavní soud nálezem ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, v němž se zabýval ústavností poskytnutí informací o platech vedoucích zaměstnanců statutárního města Zlín na základě § 8b InfZ. Pokud jde o uplatnění uvedeného ustanovení na příjmy zaměstnanců, judikoval Ústavní soud následující: *„Ústavní soud v projednávaném případě neshledává problém ve výkladu pojmů obsažených v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jako např. ‚veřejné prostředky‘ či ‚příjemce veřejných prostředků‘. Dané ustanovení je natolik obecné, že nevylučuje, aby za veřejné prostředky byly považovány i finanční prostředky určené na výplatu odměn za práci zaměstnanců povinných subjektů.“* V tomto ohledu lze tedy shledat nedůvodnou argumentaci stěžovatele, podle níž jsou požadované informace výlučně interními informacemi ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Naopak se jedná o informace o příjemcích veřejných prostředků ve smyslu § 8b InfZ. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že poskytnutí daných informací nelze bez dalšího vyloučit ani s odkazem na § 314 zákoníku práce či na právní předpisy upravující ochranu osobních údajů, neboť opačný závěr by vedl k popření výše citované judikatury. Ochranou soukromí subjektů daných osobních údajů se Ústavní soud zabýval v rámci posouzení ústavní konformity samotného § 8b InfZ a dospěl k následujícím závěrům:

„Těžiště problému spočívá v posouzení, zda při poskytování informací podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím musejí povinné osoby brát ohledy na skutečnost, že některé z jimi poskytovaných informací jsou soukromé, a tudíž chráněné relevantními články Listiny a Úmluvy, a zda proto povinné osoby musejí přihlídnout i k ústavně chráněnému základnímu právu dotčených zaměstnanců na ochranu soukromí.“

Z výše již uvedené judikatury a právní úpravy je nepochybné, že při jakémkoliv zveřejňování osobních dat je vždy třeba zvažovat i právo na ochranu soukromí dotčených osob. Takovému postupu znění § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nikterak nebrání.“

[50] Pokud jde o posouzení konkrétních případů, uvedl Ústavní soud následující:

„Článek 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené, resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace.“

Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“;*

pokračování

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.

Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti „přiměřeným způsobem“ s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.

Požadavek „přiměřenosti“ je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu.“

[51] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63, k citovanému nálezu dodal: „Z uvedeného je zřejmé, že ani velký senát ESLP, ani Ústavní soud nedospěly v citovaných rozhodnutích k závěru, že by právo na informace mělo vždy převážet nad právem na ochranu soukromí, resp. osobních údajů, naopak v bodě 130 citovaného nálezu Ústavní soud potvrdil svůj ustálený názor, že „všechna základní práva jsou rovnocenná“. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že je v první řadě třeba posoudit, zda je v konkrétním případě právo na informace využíváno jako nástroj pro realizaci svobody projevu, resp. zda je uplatňováno ve veřejném zájmu. Ani právo na informace ve veřejném zájmu však není absolutní; pokud tedy jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, je třeba mezi těmito právy zajistit spravedlivou rovnováhu. Před poskytnutím informací o platu a odměnách osoby placené z veřejných prostředků vyžádaných žadatelem na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je tedy nezbytné provést test proporcionality a v jeho rámci posoudit zejména, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu. Především je třeba zkoumat, zda a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, d) informace existuje a je dostupná (srov. též rovněž zmiňovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16).“

[52] Nejvyšší správní se tedy zabýval otázkou, zda stěžovatel řádně posoudil výše uvedená kritéria, dospěl přitom k závěru, že nelze přisvědčit tvrzení o tom, že děkan a rektor ve svých rozhodnutích provedli test proporcionality. Stěžovatel sice v napadených rozhodnutích opakovaně hovoří o tom, že v posuzované věci je třeba provést test proporcionality, popisuje však postup provedení klasického tříkrokového testu formulovaného v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, který akcentuje jiná kritéria, než test formulovaný v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017,

sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Ani běžný test proporcionality však nebyl v posuzované věci proveden správně, respektive spíše nebyl proveden vůbec. Stěžovatel se konkrétně nezabýval poměřováním intenzity zásahů do jednotlivých proti sobě stojících práv, respektive přiměřeností upřednostnění jednoho práva před druhým a nezbytností takového postupu, ale pouze konstatoval, že zájem na ochraně soukromí subjektů požadovaných údajů je důležitější, než zájem na kontrole hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti. Takový přístup k testu proporcionality však zcela popírá jeho skutečný smysl, který vychází z premisy, že uvedená základní práva jsou si rovna a v případě jejich střetu musí být mezi nimi dosaženo spravedlivé rovnováhy. Výstupem testu proporcionality tedy již z jeho povahy nemůže být závěr o tom, že jedno z poměřovaných práv je hodnotnější než druhé. Lze tedy shrnout, že stěžovatel nejenže neprovedl test proporcionality, který by odpovídal požadavkům formulovaným v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ve skutečnosti neprovedl ani klasický tříkrokový test proporcionality, na který sám odkazoval a popisoval jeho kritéria. V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí.

[53] Vzhledem k nepřezkoumatelnosti úvah stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud sám vyčerpávajícím způsobem posoudit přiměřenost poskytnutí informací v posuzované věci, v obecnosti však lze odkázat na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019 – 63, v němž se soud zabýval přiměřeností poskytnutí informací o platech úředníků krajského úřadu a v bodech 35 – 38 se vyjádřil k naplnění konkrétních podmínek stanovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Přinejmenším některé tam uvedené závěry přitom lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Zejména lze odkázat na bod 36 odůvodnění, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval povahou požadované informace: *„Při hodnocení splnění požadavku formulovaného v nálezu Ústavního soudu pod písmenem b), tedy že se samotná požadovaná informace týká veřejného zájmu, je třeba skutečně posuzovat povahu požadované informace jako takové, nikoliv osobu žadatele, která je posuzována v rámci kritéria c), či důvody žádosti, které jsou posuzovány v rámci kritéria a). I v případě informací o platech zaměstnanců orgánů veřejné moci si nepochybně lze představit situace, kdy tato podmínka nebude naplněna – např. informace o platech zaměstnanců, kteří se vůbec nepodílí na výkonu veřejné moci, přičemž nejsou pochybnosti o přiměřenosti jim poskytovaných plnění. O takový případ však v posuzované věci nešlo, neboť stěžovatel naopak požadoval informace o platech úředníků ve vedoucích pozicích, tedy osob, u nichž je s ohledem na jejich podíl na výkonu veřejné moci evidentní zájem na transparentnosti jejich odměňování a na kontrole tohoto odměňování ze strany veřejnosti. Kontrolu ze strany veřejnosti nelze v tomto směru nahradit vnitřními kontrolními mechanismy veřejné správy, jak naznačuje žalovaný (k významu kontroly orgánů veřejné moci ze strany veřejnosti se Nejvyšší správní soud v tomto kontextu podrobně vyjádřil v opakovaně zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, jehož některé závěry sice zmiňovaný náleží Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, skutečně revidoval, zájem na veřejné kontrole hospodaření s veřejnými prostředky vynakládanými na platy a odměny uvedených osob však nebyl tímto náležen zpochybněn).“*

[54] S ohledem na právě citované závěry lze jednoznačně uzavřít, že rovněž informace požadované v druhé části nyní posuzované žádosti, tedy údaje o celkové výši mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi fakulty, představují informace týkající

pokračování

se veřejného zájmu. Jedná se totiž o informace o mzdových prostředcích osob placených z veřejných rozpočtů, které zastávají v rámci svého působení u stěžovatele nepochybně významné, vedoucí pozice. Jak již vyplývá z citovaného rozsudku, tvrzení stěžovatele o tom, že je jeho hospodaření kontrolováno auditními orgány a „poskytovateli podpory“, je v tomto ohledu irelevantní. Stejně tak je nerozhodné, že jiné odborové organizace působící u stěžovatele obdobné informace nepožadují. Podmínka formulovaná Ústavním soudem v bodě b) daného testu tedy byla nepochybně splněna.

[55] V posuzované věci rovněž není pochyb o tom, že požadované informace existovaly, přičemž pro stěžovatele byly dostupné, jednalo se totiž o informace o mzdových prostředcích, které stěžovatel sám v minulosti vyplatil; také podmínka, kterou Ústavní soud formuloval v bodě d) citovaného testu, tedy zjevně byla splněna.

[56] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že při provedení testu formulovaného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, bude třeba se zaměřit na posouzení splnění podmínek a) a c) uvedeného testu, podmínky zakotvené v bodech b) a d) jsou totiž v posuzovaném případě jednoznačně splněny.

[57] Pokud jde o závěr o zneužití práva ze strany žalobce, je třeba uvést, že s konkrétním odůvodněním tohoto závěru stěžovatel přišel až v řízení před krajským soudem. V napadených rozhodnutích sice děkan zmiňuje „odlišné zájmy žadatele“ a rektor stěžovatele hovoří o „čistotě úmyslů žadatele“, tyto absolutně vágní formulace však nelze považovat za relevantní a především přezkoumatelné důvody odmítnutí posuzované žádosti. Tvrzení o tom, že zneužitím práva bylo již samotné založení žalobce a jeho působení u stěžovatele, včetně okolností, které vedly k jeho založení, přitom není v napadených rozhodnutích vůbec zmíněno, krajský soud tedy postupoval zcela správně, pokud se touto argumentací stěžovatele po věcné stránce nezabýval a k této otázce nevedl dokazování. Závěr o nadbytečnosti provedení navržených důkazů přitom odůvodnil zejm. v bodě 46 napadeného rozsudku, jeho postupu tedy nelze v tomto směru nic vytknout. Kasační námitky ohledně „*nelegitimity existence a jednání*“ žalobce tedy nejsou důvodné, stejně jako námitka neprovedení navržených důkazů.

[58] Nejvyšší správní soud považuje pro úplnost za nezbytné vytknout stěžovateli rovněž další vážnou vadu, kterou byla jeho rozhodnutí zatížena. O žádosti totiž v prvním stupni rozhodl jménem stěžovatele jakožto povinného subjektu děkan FBMI ČVUT, prof. MUDr. J. R., Ph.D., který je zároveň jednou z dotčených osob, neboť žalobce žádal mj. rovněž údaje o jemu poskytnutých mzdových prostředcích. Jedná se o zřejmý případ podjatosti úřední osoby, která měla být dle § 14 odst. 1 správního řádu z jakéhokoli podílení se na rozhodování jménem povinného subjektu v této věci samozřejmě od počátku vyloučena. Na druhé straně měl stěžovatel jakožto povinný subjekt postupovat v souladu se zmiňovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, tedy bez zbytečného prodlení informovat dotčené osoby (subjekty údajů), jejichž osobních údajů se žádost týkala (děkana a tajemníka fakulty), a dát jim možnost se k žádosti vyjádřit.

V.

Závěr a náklady řízení

[59] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[60] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce netvrdil, že by mu v řízení o kasační stížnosti vznikly jakékoliv náklady, přičemž ani ze spisu Nejvyššího správního soudu nejsou žádné takové náklady patrné, neboť Českomoravská konfederace odborových svazů sice byla dle § 35 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. oprávněna zastupovat žalobce i v řízení o kasační stížnosti, za toto zastupování jí však ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. nenáleží odměna. Nejvyšší správní soud proto žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu